

ротьби з корупцією є притягнення осіб, які вчинили корупційні діяння, до кримінальної відповідальності та застосування заходів кримінально-правового спрямування. Але така форма негативного реагування з боку держави направлена саме на ліквідацію наслідків цих діянь та не повною мірою відповідає завданню запобігання наступних корупційних проявів. Тому антикорупційні законодавства таких країн, як США, Великобританія, Франції, Італія та Німеччина, протягом останніх років зазнають істотних змін.

Законодавці цих країн, не применшуючи важливість кримінально-правової боротьби з корупцією, все ж таки більшу увагу приділяють вдосконаленню саме профілактичних заходів запобігання корупції в органах державної влади за допомогою управлінських заходів.

Отже, стратегічним напрямом боротьби з корупцією має бути попередження корупційних проявів – зробити корупцію справою ризикованою і не вигідною. Зокрема, правовий і соціальний статус службовця, в діяльності якого завжди присутня спокуса використати надані йому владу або посадові повноваження в особистих інтересах чи інтересах третіх осіб, повинен стимулювати його до законослухняної поведінки. Не страх бути викритим («попастися на гарячому»), а свідоме розуміння наслідків вчиненого корупційного діяння повинно лягти в основу правомірної поведінки державного службовця.

*Хінальська М. М.,
студентка,*

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПРАВОВІ АСПЕКТИ НЕЛЕГАЛЬНОЇ МІГРАЦІЇ В МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ

Проблема нелегальної міграції є актуальною і потребує вирішення. Сьогодні незаконна міграція є звичним явищем, вона є тією важливою криміногенною проблемою міжнародної міграції, яка проявляє основні соціально-політичні проблеми, що існують в міжнародній спільноті, окремій державі чи суспільстві.

Якщо говорити про Європу в цілому, то офіційно там проживає зараз 18, 4 млн. мігрантів. Оскільки населення ЄС складає 378 млн. людей, це може здатися зовсім невеликою часткою –

близько 5 %. Однак якщо брати до уваги нелегальних мігрантів, ця цифра буде більше принаймні на 40-60 %.

Серед основних причин міграції є нерівність економічного розвитку держав, також здійснення країнами тією чи іншою мірою обмежувальної міграційної політики, тому це породжує виникнення так званої нелегальної міграції, яка полягає у незаконному перетинанні кордону і з порушенням міграційних законів, яка переважно асоціюється з такими негативними і небезпечними явищами як розповсюдження наркотиків, корупція і торгівля людьми.

Однією із проблем є досить великий потік мігрантів через нелегальні канали. Зазвичай, процес незаконного проникнення на територію держави має організований характер. Це виражається в діяльності так званих каналів нелегальної міграції. У правоохоронній практиці під «каналом» розуміється створена група осіб, система нелегального в'їзду, перебування мігрантів та виїзду з країн, а також спрямування всіх сил та засобів, в пошуку осіб, бажаючих нелегально мігрувати, формування з них певних груп, надання відповідних документів, супроводження на шляху прямування, перетинання кордонів, тимчасового розміщення і проживання в транзитних пунктах.

При розгляді проблеми міжнародно-правового регулювання нелегальної міграції слід розділити нормативну базу на універсальні та регіональні норми. Це дасть змогу всебічно розглянути систему міжнародно-правових актів, що регулюють міграцію на міждержавному рівні.

Вперше процес нелегальної міграції на універсальному рівні було врегульовано шляхом прийняття резолюції Генеральної Асамблеї від 15 листопада 2000 р. Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності та протоколів, що її доповнюють (Протоколу про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї і Протоколу проти незаконного ввозу мігрантів по суші, морю і повітря).

Щодо вирішення цієї проблеми на регіональному рівні, то сучасна міграційна політика у сфері протидії нелегальній міграції проводиться за Планом єдиного курсу, який було прийнято в Севільї на саміті країн-членів ЄС у 2002 р. Ідеться про спробу інтегрувати ці засоби у єдину зовнішню політику та політику безпеки ЄС у стосунках з третіми країнами. З цього положення зрозуміло,

що ЄС пропонує третім країнам добре поміркувати про майбутні відносини з ним у разі відмови від співробітництва з питань міграції. Документ містить достатньо збалансовані засоби протидії нелегальній міграції і не передбачає жорстких санкцій щодо осіб, які нелегально мігрували. Водночас з посиленням боротьби з організованою злочинністю європейські лідери вирішили проводити єдину політику щодо інтеграції легальних іммігрантів та біженців, перегляду процедур, пов'язаних з правом на отримання притулку.

Нелегальна міграція може призвести до торгівлі людьми, але саме поняття нелегальної міграції є більш загальним і стосується або незаконного в'їзду в країну, або ж незаконного перебування там. Це означає, що мігрант не має дозволу або документів, необхідних відповідно до міграційного законодавства, для в'їзду, проживання або роботи в цій країні.

Одночасно нелегальною міграцією все більш швидко транснаціоналізується торгівля людьми, що набула значної поширеності й вже стала істотною проблемою. Перетворення торгівлі людьми, так само як і нелегальної міграції, в проблему міжнародного характеру, стало передумовою до вироблення світовим співтовариством єдиних правових стандартів протидії цьому негативному соціальному явищу та їх закріплення у міжнародних конвенційних нормах.

На універсальному рівні таке питання регулюється 6 ст. Протоколу про запобігання й припинення торгівлі людьми, особливо жінками та дітьми, і покарання за неї, що доповнює Конвенцію ООН проти транснаціональної організованої злочинності 2000 р., «торгівля людьми» означає «здійснювані з метою експлуатації вербування, перевезення, передачу, переховування або утримання людей шляхом погрози, силою або застосуванням інших форм примусу, шляхом підкупу у вигляді платежів або вигод, для одержання згоди особи, яка контролює іншу особу. Експлуатація включає використання проституції інших осіб або інші форми сексуальної експлуатації, примусову працю або послуги, рабство або звичаї, подібні до рабства, підневільний стан або вилучення органів». На регіональному рівні аналогічне визначення містить і Конвенція Ради Європи про протидію торгівлі людьми 2005 р. (ст. 4).

Отже, проблема нелегальної міграції є важлива на сьогоднішній день, оскільки значна частина населення держав мігрує в інші

країни незаконним шляхом. Це питання потребує протидії з боку держав. Для цього потрібно:

- виявити та ліквідувати канали нелегальної міграції;
- врегулювати проблему щодо незаконного перевезення нелегалів;
- удосконалити законодавства, щодо боротьби з нелегалами;
- створити ефективної міжнародної системи протидії незаконного переміщення мігрантів та торгівлі людьми.

*Гурська Н. О.,
студентка,*

Національний університет «Одеська юридична академія»

МІЖНАРОДНІ МЕХАНІЗМИ ПРОТИДІЇ НАРКОМАНІЇ ТА НЕЗАКОННОГО ОБІГУ НАРКОТИЧНИХ ЗАСОБІВ

Явище «наркоманії» відоме людству вже багато тисячоліть. За останні сто років наркоманія, поширившись в усьому світі, набула характеру справжньої епідемії. Негативні прояви цього явища настільки очевидні і багатогранні, що держави ставлять протидію незаконному обігу наркотиків в один ряд із такими стратегічними питаннями, як захист прав людини та розвиток демократії [3, с.323]. Саме тому боротьба з наркобізнесом у всіх його проявах потребує колективної політичної волі держав і спільних зусиль у цій сфері.

На початку XX ст. була зроблена спроба обмежити поширення препаратів опію. Першим кроком в цьому напрямі стало скликання Шанхайської опіумної комісії у 1909 р. У 1912 р. у Гаазі відбулася Міжнародна конференція з опіуму, на якій було вироблено першу в світі Конвенцію про наркотики – Міжнародну конвенцію з опіуму. З 1921 р. міжнародний контроль за наркотиками здійснювався в рамках Ліги Націй. У 1925 р. були прийняті Женевська угода про заборону виробництва, внутрішньої торгівлі і використання очищеного опіуму і Міжнародна конвенція з опіуму. У 1931 р. була прийнята Міжнародна конвенція з обмеження виробництва і регулювання розподілу наркотиків і Бангкокська угода.

Наступний етап міжнародного співробітництва у сфері боротьби з наркоманією почався з моменту створення ООН. У 1946 р. ООН прийняла резолюцію, якою затвердила комісію з наркотичних засобів. У 1961 р. цією комісією був вироблений міжнародний